

Posledný boj Miroslav Sendlai

Bola pokojná noc. Na nebi svietil Mesiac a spoza jemných oblakov hviezdy. Do korún stromov vanul vietor, ktorý sa pohrával s ich listami. Tancovali ako závoj lesných víl za mesačnej noci. Lesom sa tiahla úzka cesta, po ktorej dlho nik nešiel. Bola zarastená trávou a len oko skúseného hraničiara ju mohlo spatriť. Za dávnych čias ňou chodili stovky nôh, no dnes bola pustá. Okolo cesty rástli kríky, ktoré splývali s okolitým lesom.

Kráčal po ceste a spomínal na svoj domov, na kráľovstvo, ktoré za sebou zanechal. Celý svoj život, svoju minulosť a všetkých blízkych. Nechcel veriť, že prežil tú hrôzu, a mnohokrát si to ani neprial.

Miesto, kde vždy vládol mier, zachvátil chaos a nenávisť. Vojna zmenila tento kraj a priniesla so sebou iba utrpenie a smrť. Zelené lúky a pastviny zaliala krv, piesne vystriedalo rinčanie zbraní a dupot koní.

Spomienky na vojnu, v ktorej padli všetci jeho najbližší. Stovky šípov zaplavili oblohu ako hviezdy za jasnej noci. Tisíce mužov šli na smrť, aby vybojovali budúcnosť pre svoje deti a ženy.

Bol už unavený, a tak si našiel vhodné miesto na prenocovanie. Odbočil z cesty na malú čistinku. Mesiac ju osvetľoval slabým svetlom. Neďaleko bolo počuť hučiacu vodu v horskom potoku.

Zložil si veci a pozbieral suché drevo, ktorého tu bolo dosť. Na večeru zjedol posledné zásoby, ktoré si vzal so sebou. Na zem rozprestrel svoj plášť a ľahol si. Pozoroval trblietavú oblohu, až kým nezaspal.

* * *

„Pomóc...!“ strach a úzkosť spojené v jednom slove. V tej zmesi nárekov a rinčania zbraní, to bol sotva počuteľný výkrik, no v jeho ušiach znel hlasnejšie ako zvony z Nebeskej veže.

„Vydrž!“ zvolal, no jeho hlas zanikol v tme. Otočil koňa a hnal sa tým smerom ako rozbúrená rieka plytkým korytom. Predieral sa hustým dymom, z ktorého ho štípali oči. Nepriateľskí vojaci ho teraz nezaujímali, mal iba jediný cieľ. Zachrániť svojho brata.

Prišiel, ale neskoro! Zoskočil z koňa, a hoci okolo neho zúrila vojna, nevenoval tomu pozornosť. Kľakol si na zem ku bratovi, ktorý práve položil život, aby ochránil ich domov. Z hrude mu trčal čierny šíp, ktorému podľahol.

Postavil sa a vytasil meč. Sekal okolo seba, ako sedliaci, keď kosia žito. Jediné, čo si pamätal, bola pachuť krvi a tma, ktorá ho obklopovala.

* * *

Sen. Bol to len sen. Jemné potôčky potu mu stekali po tvári. 'Iba sen' pomyslel si. Odkedy odišiel z kráľovstva ho prenasledovali nočné mory a nemohol spávať. Temné tiene vojny si ho našli aj v diaľke, kam odišiel, aby sa ich zbavil.

Ľahol si, a snažil sa ešte na chvíľu zaspáť. Opäť sa mu vracali obrazy z tých strašných dní. Živo videl pred očami dve vojská, ako sa pomaly približujú, až sa nakoniec do seba zaklieštia a bijú jeden druhého. Vycvičili ich ako vojakov, no nik im nepovedal, aká je vojna v skutočnosti.

Svitalo. Slabé lúče Slnka sa predierali cez koruny stromov. Čistinku zalialo prenikavé svetlo, ktoré ho prebralo z polospánku. Vstal a zamieril k potoku.

Kľakol si, aby sa osviežil a nabral trochu vody do zásoby. Sám nevedel, kam pôjde, ale

čím ďalej, tým lepšie. Voda bol studená a priezračná, pôsobila naňho ako liečivý elixír.

Keď sa hladina ustálila, zbadal na nej odraz. Okrem seba však videl aj ďalšie postavy. Siahol po meči, ktorý mu ležal pri nohách a rýchlo sa otočil. Pred ním stáli piati trpaslíci. Boli to prvé živé bytosti, ktoré videl, odkedy odišiel.

„Zadrž!“ zvolal trpaslík, ktorý stál v popredí.

„Kto ste?“ spýtal sa ho, držiac meč pred sebou. Zrejme to bol ich vodca. Oblečený v hnedozelenom plášti s kapucňou ako ostatní, a za opaskom sa mu blýskala sekera. Siahol mu kúsok nad pás, avšak v boji by mu bol určite rovnocenným súperom.

„Sme riečni trpaslíci, a práve si vstúpil do nášho kraja. Čo tu chceš?“ Čakal, že cudzinec prehovorí, no ten bol ticho a obzeral si skupinku trpaslíkov, akoby zvažoval svoje možnosti.

„Vyzeráš ako jeden z marathských bojovníkov“, pokračoval trpaslík, „alebo aspoň človek z Horného kráľovstva. Alebo si nebudaj warrackský bastard? Ak áno, radšej sa vzdaj a ukončím tvoj život rýchlo a bezbolestne.“

„Áno, som z Horného kráľovstva, ako ho vy, trpaslíci nazývate. Volám sa Dael.“

Trpaslíci si ho pozorne prezerali, až nakoniec ich vodca prehovoril. „Dobrý pokus, ale mňa neoklameš. Volám sa Elban a kedysi som sa stretol s Daelom v horných krajoch. A ty sa mu nepodobáš. Dal som ti šancu, ale nevyužil si ju!“

Trpaslík vytasil sekeru a postavil sa oproti mužovi. Pevne a odhodlane ju zvieral v rukách pripravený zaútočiť. Dael zaujal obrannú pozíciu. Za ním bol potok, ktorý bol dosť hlboký na to, aby sa dal prebrodiť. Pred ním stála päťica trpaslíkov.

Elban sa zahnal sekerou smerom na Daela, ale bol to skôr taktický výpad. Čakal, čo sa bude diať. Ostatní trpaslíci postávali v pozadí, pripravení zasiahnuť.

Dael sa pohotovo uhol, avšak nezaútočil, hoci sa mu naskytna možnosť zasiahnuť trpaslíka na nechránenom mieste.

Nasledoval ďalší výpad. Tentokrát trpaslík využil svoju silu a zrazil cudzinca na zem. Ten sa rýchlo snažil postaviť, a hoci sa mu to podarilo, čepel sekery mu zasiahla nohu. Z rany sa vylial tenký potôčik krvi.

Dael zaútočil na trpaslíka a dvoma výpadmi ho vyviedol z rovnováhy. Ten musel ústúpiť o niekoľko krokov dozadu, aby nespadol na zem. Boj pokračoval ďalej. Obaja vedeli, že stoja proti sebe dôstojní superi, a každá chyba môže byť osudnou.

Elban znovu zaútočil, no neodhadol rýchlosť. Dael sa vyhol jeho rane a rukoväťou meča zrazil trpaslíka na zem. Nacvičeným pohybom mu priložil čepel na krk, pripravený preťať mu hrdlo. Ostatní trpaslíci tasili sekery, no neodvážili sa pohnúť. Proti nim by nemal cudzinec šancu, avšak nechceli riskovať, kým ich vodca ešte žije.

„Zabil by som ťa bez mihnutia oka, keby si bol warrackský bastard, ale ak ma necháš odísť, sľubujem, že ušetrim tvoj život.“

„Na človeka si bojoval statočne a čestne. Prijímam tvoju dohodu. Máš moje slovo!“

Dael sa postavil a ponúkol trpaslíkovi ruku, aby ho zdvihol. Schoval svoj meč a snažil sa obviazať si ranu na nohe. Boj ho značne vyčerpal a potreboval pár minút, aby nabral dych.

„Možno som sa predsa len mýlil, a naozaj budeš Dael, kráľov verný strážca. Odpusť mi moju nedôveru, ale dnešné časy sú zlé. Čoraz častejšie stretávame v našom kraji psancov, ktorých tu zanechala vojna. Túlajú sa našim krajom, prepádajú povesných, znásilňujú a vraždia naše ženy a deti.“

„Tiež by som nikomu neveril, byť na tvojom mieste. Vojna spraví z človeka zviera, nech sú jeho úmysly akokoľvek počestné.“

„Kam pôjdeš teraz?“

„Neviem. Nemám žiaden cieľ. Chcem iba ísť čo najďalej.“

„Nemôžeme ťa nechať len tak sa potulovať po našom kraji. Mohla by ťa zajať iná hliadka, a s tou by si nemusel mať toľko šťastia. Pod s nami, odnesieme ťa do mesta, tam

si môžeš chvíľu oddýchnuť, kým naberieš dost síl.“

„Je to dobrá ponuka, ale radšej pôjdem sám. Spoločnosť je posledná vec, ktorá mi teraz chýba ku šťastiu.“ Dael si vzal svoje veci a chcel odísť. No zranenie nohy bolo oveľa vážnejšie než si myslel.

Párkrát došľapol na nohu a nakoniec si musel sadnúť. Krv pretekala cez kus látky, ktorou mal ranu obviazanú.

„S tou nohou ďaleko nedôjdeš. Moja ponuka stále platí. V meste sa ti na to niekto pozrie a za pár dní budeš opäť zdravý.“

„Zdá sa, že nemám na výber.“

Trpaslíci sa dali na pochod po cestičke, ktorú by nezbadal ani Dael. Šli pomedzi stromy, aké ešte nevidel. Konáre sa rozvetvovali nízko nad zemou do kruhového útvaru. Siahali do výšky niekoľko metrov a boli dokonalým útočiskom pred okolitým svetom.

Kráčali takmer celé dopoludnie. Les sa nemenil, iba trávy miestami ubúdalo a inde ju vystriedali nízke kry. Pri dvoch hustých a vysokých stromoch zastali.

„Stoj Elban a tvoja družina! Koho to nesiete?“

„Zdravím ťa Minur. Je to Vysoký, volá sa Dael. Pochádza z Horného kráľovstva.“

Trpaslík žišiel zo stromu po malom rebríku. Postavil sa pred Daela a pozorne si ho prezrel.

„Ešte nikdy som nevidel Vysokého. Si naozaj veľký a určite aj silný. Aké to je vidieť svet z takej výšky?“

Dael sa snažil, no zrejme to nebola odpoveď, akú chcel trpaslík počuť: „Taký istý ako z tvojej, raz krásny, inokedy temný.“

Keď sa znovu vydali na cestu, Daelovi to nedalo, a musel sa trpaslíkov spýtať, čo to bolo za stromy.

„Toto? To sú strážne veže. Po celom lese ich máme desiatky, aby sme vedeli, kto sa potuluje po našom kraji. Nie každému dovolíme ním prejsť. Aj teba sme pozorovali od chvíle, čo si opustil planinu a vstúpil do lesa.“ odpovedal mu Elban.

Poludnie bolo dávno za horizontom a čoraz hlučnejšie bolo počuť hukot vodopádu.

„Už sme blízko. Počuješ tú krásnu pieseň. To je Nanur. Pod ním sa nachádza naše mesto.“

Zišli z lesnej cesty a odbočili na západ. Les vystiedali malé polia a lúky, na ktorých sa pásol dobytok. Stálo tu niekoľko malých domov a pár trpaslíkov pracovalo v záhradách a na poliach.

Prešli ešte niekoľko metrov, kým minuli malú dedinku a ocitli sa pri rieke. Bola široká a dravá. Prebrodiť ju na druhú stranu by bolo nemožné.

Kráčali dole prúdom po vyšľapanej ceste, až kým nedošli k vodopádu. Pohľad zhora bol nádherný. Bolo vidieť na všetky strany do diaľok. Dole v rokline sa rozprestieralo mesto riečnych trpaslíkov.

Domy vyzerali z hora ako malé pestrofarebné kvety na lúke. Človek hneď spoznal, že trpaslíci sú rodení stavbári a architekti, čo dokazovalo aj množstvo sôch rozmiestnených po celom meste. Boli také veľké, že ich obrysy bolo možné rozoznať aj z takej výšky.

Nad mestom bolo v skalách množstvo dier, z ktorých viedli rebríky a pristavané plošiny. Boli to doly, z ktorých získavali trpaslíci kameň a hlinu pre svoje majstrovské diela. Vyzeralo to ako skaly v morských zátokách, kde si vtáky vyhrabávajú svoje hniezda.

Zišli dole po schodoch vytesaných do skaly vedľa vodopádu. Boli šmykľavé a zarastené machom, čo im sťažovalo cestu. Kým sa dostali na pevnú zem, boli úplne premočení.

Dole ich čakalo pár trpaslíkov. Doniesli im suché oblečenie a niečo pod zub. Dael im musel odovzdať všetky zbrane, pretože v meste môžu byť ozbrojení iba vojaci a hliadky.

Mesto sa rozkladalo po oboch stranách jazera, do ktorého padal vodopád. Jazero bolo veľké a poskytovalo trpaslíkom stály prísun potravy a vody. Domy na druhej strane bolo

vidieť ako malé škvرنy v diaľke, medzi ktorými sa občas mihol nejaký tieň. Jediné, čo sa dalo rozoznať boli mohutné sochy.

V strede jazera bol malý ostrov, na ktorom bol postavený chrám. Vyzeral impozantne a pravdepodobne bol postavený ešte v dávnych časoch. Na každom rohu chrámu stála jedna mohutná socha. Zrejme predstavovali bohov, ktorých trpaslíci uctievali. Boli vytesané z bieleho kameňa. Tri boli mužské a jedna ženská. Každá z nich držala v rukách najeký predmet, ktorý symbolizoval jej moc.

Pokračovali v ceste cez mesto. Pohľadom ich sprevádzali ostatní trpaslíci. Elban zastavil pri najvyššom dome, ktorý bol z polovice vytesaný do skaly, ktorá tvorila stenu rokliny. Pri vchode stáli dvaja ozbrojení trpaslíci. Býval tu starosta Brestu, mesta trpaslíkov.

Ten nedal na seba dlho čakať a ponáhľal sa z domu von, len čo začul vravu.

„Vitaj Dael. Správy o tvojom príchode boli predsa len pravdivé. Moje meno je Barin. Čo ťa privádza do nášho kraja?“

„Nič konkrétne. Len putujem svetom a snažím sa zabudnúť.“

„Je to smutné, čo sa stalo Horným krajom. Nikdy by som neveril, že ten zlosyn Hamun vytiahne zo svojim vojskom dobyť Horné kráľovstvo.“

„Ani ja nie. Vedeli sme, že mu slúži všeliaka háved', no útok bol prekvapením.“ povzdychol si Dael.

„Bol som raz v Horných krajoch a videl jeho krásy. Keby som nebol starostom tohto nádherného mesta, povedal by som, že je najkrajšie miesto v celom Zarlacku. Ako ti môžeme pomôcť?“

„Stačí mi malý príbytok. Len na pár dní, kým sa mi uzdraví noha.“

„Neboj sa, všetko zariadim ešte dnes. Si prvý Vysoký, o ktorom viem, že vkročil do nášho mesta, preto sa o to postarám osobne.“

Slnko už zapadalo, keď ukončili rozhovor a Elban sa pobral ku svojej družine, aby ešte večer odišiel do lesa strážiť severnú hranicu.

Barin s Daelom s pobrali ku brehom jazera. Trpaslík mu rozprával rôzne príhody a históriu ich mesta.

„Pamätám sa, bol som ešte mladý a hlavu som mal plnú hlúpostí, keď som spolu s bratom odišiel splavovať rieku až k pohoriu Run. Stretli sme mnoho našich bratov, ktorí odišli z mesta a usadili sa pri koryte rieky. Povráva sa, že pod Runom sú desiatky jaskýň, ktoré ukrývajú poklady z dávnych vekov. Veľa trpaslíkov, elfov a ľudí tam našlo svoju smrť. Aj ja s bratom sme sa tam vybrali hľadať poklady. No nič sme nenašli. Vlastne sme ani nedošli k samotnému pohoriu. V neďalekom lese, kde sme nocovali, podľa legiend, žila biela vlčica. Nikdy by som tomu neveril, keby som ju nevidel. Bola väčšia ako ty a ja dokopy. Na tie prenikavo krvavé oči nikdy nezabudnem. Čudoval by si sa ako rýchlo vedia trpaslíci utekať, keď im ide o život,“ pousmial sa Barin.

Na brehu kotvili malé rýbarske člny, ale aj väčšie loďky, ktoré prevážali trpaslíkov z jedného brehu jazera na druhý. Všade bolo rušno, pretože rybári sa práve vracali z celodenného lovu.

Barin zaviedol Daela do malej drevenej chatrče. Vnútri bolo cítiť ostrú vôňu bylín.

„Dara, si tu?“

Z vedľajšej izby bolo počuť hlboký povzdych a kroky blížiace sa k nim.

„Kto ma zase otravuje. Koľkokrát som vám hovorila, že na tie vaše drobné rany stačí obyčajná masť z bylín. Kedy ma už konečne necháte pracovať.“

Dara bola trpaličia liečiteľka. Už na prvý pohľad bolo vidieť, že to nebude obyčajná trpaslička. Odetá bola jednoducho v plátených šatoch, ktoré už poznačil čas. Okolo krku mala povešané rôrne talizmany a zvieracie kosti. Pri pohľade na Daela takmer onemela.

„Ty... ty si... Vysoký!“

„Dost' bolo rečí, potrebujeme tvoju pomoc.“ prerušil ju Barin. „Toto je Dael, náš hosť. Elban mu poranil nohu v boji. Treba poriadne vyčistiť ranu a obviazať nohu.“

Dael sa chcel posadiť na stoličku, ale bola príliš malá, tak si sadol na zem. V izbe bolo tesno, tak Barin odišiel von.

„Teraz to bude trochu štípať.“ Dara naliala na ranu silný alkohol zmiešaný z bylinami, aby poriadne vyčistila ranu.

Daelov výraz tváre naznačoval, že to bola ostrá bolesť. Bolo to však nevyhnutné.

Liečiteľka potom chvíľu behala po chatrči a nosila rôzne byliny a korene. Všetko hádzala do mažiara. Na koniec pridala trochu zelenej tekutiny, ktorá silne zapáchala, až sa Daleovi urobilo nevoľno. Nakoniec to všetko poriadne premiešala tlčikom a kašu naniesla na ranu.

„Tak a je to. Za pár dní ti ostane po rane iba jazva na pamiatku.“ Dara okríkla Barina a zmizla v druhej miestnosti.

Ten vošiel dnu a potom spolu s Daelom odišli z chatrče.

Vonku už bola tma. Na večer sa ochladilo a od jazera sa zdvihla hmla.

„Pod' zavediem ťa k tvojmu príbytku. Nie je to nič výnimočné, ale bezpečnejšie ako v divočine.“

Obaja kráčali hore mestom. Šli cez prázdne ulice, ktoré osvetľoval iba Mesiak a svetlo z domov. Prešli cez malé námestie, na ktorom stála mohutná socha; jedna z tých, ktoré videl Dael, keď prichádzali do mesta.

Po niekoľkých minútach došli do malej uličky, kde sa už svietilo iba v niekoľkých domoch. Prešli až na koniec a pri poslednom dome zastavili.

„Tak sme tu.“ Barin otvoril dvere a vošiel dnu.

Dael sa musel zohnúť, aby prešiel dverami. Celý dom bol iba jedna veľká izba. Chýbala tu posteľ, miesto ktorej boli na zemi kožušiny.

„Je to skromný príbytok. Nechal som všetko nepotrebné vyniesť, aby si tu mal čo najviac miesta. Posteľ by ti bola malá, tak sme sem dali kožušiny.“

„Som zvyknutý spať pod holím nebom, toto bude stačiť.“

„Poriadne sa vyspi a oddýchni si.“

Trpaslík odišiel a Dael si ľahol na zem. Po chvíli zaspal.

Čas v Breste plynul pomaly a pokojne. Bol to úplne iný svet. Kým sa Horné Kráľovstvá spamätávali z nedávnej vojny, tu vládol pokoj a mier.

Dael sa za tých pár dní dozvedel veľa o riečnych trpaslíkoch. Zistil, že sochy vedľa chrámu patria bohom, ktorých trpaslíci uctievali. Tá najväčšia patrila Thornovi, ktorý sem zaviedol trpaslíkov v Dávnoveku, ako odmenu za to, že ochránili jeho posvätný strom. Olwyn začaroval jazero, aby v ňom bolo dostatok rýb a nikdy nehrozili záplavy. Arem daroval trpaslíkom zem, z ktorej každý rok vzklíči dostatok úrody a Yarra schovala toto miesto pred zrakom tých, ktorí by ho chceli zneuctiť.

Sochy, ktoré stáli na malých námestiach po meste, patrili starostom Brestu a významným trpaslíkom. Svoju ešte nedostavanú sochu mal aj Barin. Stála v Hornom Breste, na druhej strane jazera. Zatiaľ pripomínala skôr kus kameňa, z ktorého niekto chcel narychlo vytesať postavu trpaslíka. Zvykom trpaslíkov bolo stavať sochy starostom tak dlho, kým boli živí, aby ich sochy odrážali všetko, čo v živote spravili. Dael podľa toho súdil, že Barin má toho, ako starosta, ešte pred sebou veľa.

Štvrtý deň od Daelovho príchodu bolo v meste rušno. Ozbrojené skupinky trpaslíkov sa zbíjali do Horného Brestu. Ich prítomnosť neveštala nič dobré.

Ohne okolo chrámu sa rozhořeli a osvetlili takmer celé jazero. Z oboch brehov k nemu mierili malé loďky s trpaslíkmi. Blížilo sa niečo, čo si vyžadovalo priazeň bohov.

Dael bol práve na jednom z námestí, keď sa do počul o zvestiach, ktoré doniesli hliadky so severu. Od trpaslíkov pobehujúcich po meste sa nezozvedel nič konkrétne, iba že Elban sa vrátil so svojou hliadkou s naliehavými správami.

Vydal sa za Barinom do jeho domu, ale nezastihol ho tam. Pýtal sa strážu, kde by ho mohol nájsť. Tí mu odpovedali, že odišiel spolu s ostatnými do chrámu. Odišiel na breh,

kde boli takmer všetci trpaslíci z celého mesta.

Prekrikovali jeden druhého, každý vymýšľal, čo sa mohlo stať. Všade vládok chaos a zmätok.

Dael sa chcel nechať odniesť na ostrov do chrámu, ale žiadna loď nebola voľná. Postával na brehu a čakal, čo sa bude diať. Všetkých naokolo prevyšoval o takmer polovicu, takže ho nebolo možné prehliadnuť.

Od vodopádu sa k nemu rýchlo ponáhľal Elban. Razil si cestu medzi trpaslíkmi ako rozbúreaná rieka.

„Konečne som ťa našiel. Musíš ísť rýchlo so mnou.“

„Čo sa tu deje? Prečo je v meste taký rozruch?“

„Pod' so mnou, všetko sa dozvieš. Tu nie je vhodné miesto na rozhovor.“

Elban zaviedol Daela do starostovho domu. Stráže ich najskôr nechceli pustiť dnu, ale keď im trpaslík vysvetlil celú situáciu, povolili.

Obaja si sadli. Elban na drevenú stoličku, Dael na zem.

„Tak povieš mi konečne, čo sa tu stalo?“

„Pred niekoľkými hodinami sme sa vrátili zo severnej hranice. Stretli sme pár Vysokých, ktorí utekali z Horných Kráľovstiev.“

„Utekali?“ prerušil ho Dael.

„Áno. Horné Kráľovstvá sú opäť vo vojne.“

„Čože. To nie je možné. Hamunovi predsa neostala žiadna armáda, s ktorou by mohol na nás zaútočiť.“

„To je pravda. Ibaže tentokrát je to niekto iný. Kazzadové oddiely bolo vidieť, ako tiahnu na sever. Pravdepodobne sa dozvedel o vojne, ktorá oslabil Horné kráľovstvá, a teraz v nich vidí ľahkú korisť.“

Počas rozhovoru prišiel aj Barin spolu s ďalšími troma trpaslíkmi. Všetci boli honosne oblečení.

„Musím sa rýchlo vydať naspäť. Kráľ potrebuje moju pomoc.“

„O tom nepochybujem, ale už dnes už je neskoro. Poriadne si oddýchni a ráno ti dám Elbanov oddiel ako doprovod.“

„Nemôžem čakať do rána, možno už teraz je neskoro. Kazzad je hrozbou pre celý tento kraj, a ak sa mu podarí podmaniť si naše kráľovstvá, bude len otázkou času, kedy nájde aj vás.“

„Čo chceš teda robiť?“

„Odísť. Čo najskôr.“

„Dobre teda, je to tvoja voľba. Elban choď a priprav svoju družinu.“

„Nie to nebude treba. Budem rýchlejší, ak pôjdem sám.“

„Aspoň kým opustiš náš kraj ťa bude sprevádzať Elban, na tom trvám. Je to pre našu bezpečnosť a s jeho znalosťami budeš na severe oveľa rýchlejší. Pod' so mnou.“

Elban odišiel z domu spolu s ostatnými trpaslíkmi. Barin a Dael zišli do pivnice. Dael sa musel krčiť, aby prešiel úzkymi chodbami. Zastali v malej zbrojnici.

„Nikdy som nebol dobrý vojak, ani zručný kováč. Preto som sa rozhodol byť starostom. So slovami mi to ide lepšie ako s mečom. Toto všetko patrilo mojim predkom. Niektorí z nich majú svoje sochy v meste a dúfam, že raz bude dokončená aj tá moja.“

Barin podišiel ku veľkej drevenej truhle. S námahou ju otvoril a rozvíril prach. Vytiahol z nej predmet zabalený v starom špinavom plátne.

„Podľa legendy každý trpasličí kováč ukuje raz za svoj život mocný artefakt. Ja, ani môj otec sme neboli zruční v kovaní, avšak otec môjho otca bol slávny a uznávaný kováč. Dlhé roky kul pre našich vojakov tie najlepšie sekery a najpevnějšíe brnenia. Tento meč ukul na sklonku svojho života. Pracoval na ňom dlhé dni a noci. Na koniec, aby mu dodal silu, vložil do jeho rukoväte magickú runu. Poslednú slnečnú runu, ktorú riečni trpaslíci vlastnili. Meč sa stal na dlho symbolom moci a dokonalosti trpasličieho kováčstva.“

Barin odhrnul plátno. Meč sa leskol, akoby bol práve ukutý. Svietil jemným žltým svetlom. Na čepeli boli vyryté trpasličie znaky, ktorým Dael nerozumel. Rukoväť bola okrasne zdobená ornamentmi a v strede bolo vidieť zasadenú runu.

„Ja som ho nikdy nevyužil. Vezmi si ho, nech ti pomôže proti Kazzadovi. Jeho porážka bude aj pre nás veľkým víťazstvom.“

Dael vzal meč do ruky. Vyzeralo to, akoby bol ukutý práve pre neho. Dokonale mu sedel v ruke. Bol akurát vyvážený a dostatočne veľký.

„Ďakujem ti Barin. Ak porazíme Kazzada, bude to aj zásluhou trpaslíkov.“

Dael schoval meč do koženej pošvy, ktorú mu podal Barin. Obaja sa pobrali hore zo zbrojnice.

Vonku ich už čakal Elban a jeho štyria muži. Dael sa rozlúčil s Barinom a všetci sa vybrali von z mesta. Nešli však hore k vodopádu, tak ako prišli do mesta, ale opačným smerom.

„Pôjdeme vonkajšou stranou mesta. Je to rýchlejšie a cesta je pohodlnejšia. Za dva dni by sme mali byť vonku z nášho kraja a ak budeš dostatočne rýchly za štyri dni si v Horných kráľovstvách.“

* * *

Cesta trvala dva dni, ako hovoril Elban. Väčšinu času šli mlčky, každý ponorený do svojich myšlienok. Počasie bolo sychravé, ale našťastie nepršalo. Šli cez nížinu a polia, na ktorých práve dozrievala úroda. Miestami stretli iných trpaslíkov a občas prešli okolo malých obydlií.

Druhý deň cesty vstúpili do hustého lesa. Celý čas kráčali po úzkej ceste. V celom lese nestretli nič živé. Podvečer sa dostali na koniec lesa, kde sa končil trpasličí kraj.

„Tu sa budeme musieť rozlúčiť. Keď výjdeš z lesa, uvidíš malý kopec, za ktorým začínajú Horné Kráľovstvá. Rád som ťa spoznal a dúfam, že sa ti podarí prísť včas.“

„Ďakujem ti.“

Trpaslíci sa s Daelom rozlúčili a pobrali sa naspäť do Brestu.

Dael kráčal ešte niekoľko minút po lesnej ceste, kým sa neocitol na priestranej lúke. Pred sebou mal kopec, o ktorom hovoril Elban.

Fúkal studený severný vietor, ktorý hnal tmavé mračná po oblohe. Poschmúrna scenéria mi pripomenula domov.

Rozhodol sa ísť najkratšou cestou, križom cez lúku, aby bol pod kopcom čo najskôr. Potreboval oddych. Posledné dni chôdze ho úplne vyčerpali.

Panovalo tu rovnaké ticho ako v lese. Zdalo sa mu to zvláštne a chcel to vypustiť z hlavy, keď započul slabý zvuk. Boli to kroky. Akoby niekto kráčal vedľa neho a jemne našľapoval

Dael zastal a ruku položil na rukoväť meča, ktorý dostal od trpaslíkov. Prikrčil sa a pozorne sa rozhladol okolo seba. Nevidel nič podozrivé, ale jeho zmysly mu radili, že tu nie je sám.

Po chvíli sa zdvihol a pokračoval v ceste. Pozorne sledoval okolie a pevne zvieral rukoväť meča, keby bolo potrebné ho použiť.

Kým došiel pod kopec, sa nič neudialo. Zmáhala ho únava, no tušenie, že ho niekto sleduje, mu nedovolilo zaspáť.

Ľahol si za vysoký kameň, ktorý ho chránil pred vetrom. Meč si položil vedľa seba, aby ho mal hneď po ruke. Batoch si zložil pod hlavu, miesto vankúša. Nebolo to príjemné nocovanie, ale bol na to zvyknutý.

Takmer zaspal, keď znovu začul zvuky. Inštinktívne siahol po meči, ale ostal ležať, aby nedal na seba nič vedieť. Tentokrát jasne počul kroky, ktoré sa k nemu približovali.

Počkal kým nebude neznámy úplne blízko neho a vystočil na nohy. Z pošvy vytasil

meč, pripravený sa brániť.

Nasjkôr v tme nič nevidel, ale keď svetlo z čepele dopadlo pred neho, uvidel vlka. Veľkého bieleho vlka, ktorý stál pred nim.

Dael zaujal bojovú polohu, pripravený sa brániť. Vlk pokojne stál, akoby si ho pozorne premeriaval.

Sekundy ubiehali a napätie rástlo. Dael bol pripravený zaútočiť. Nebol si istý, či by proti tak veľkému vlkovi mal šancu, ale musel to skúsiť. Pevne chytil meč do oboch rúk a pripravoval sa na úder.

Vlk ho však prekvapil. Ustúpil o pár krokov a postavil sa na zadné. Dael spozornel. Nerozumel tomu, no nenechal sa zmiasť. Stále bol pevne rozhodnutý na vlka zaútočiť.

Nasledujúce sekundy ho však od toho odradili. Vlk slabo zavyl. V prítmi toho nebolo veľa vidieť, ale Daelovi sa zdalo, akoby strácal srst'. Po chvíli stál pred ním človek.

„Zadrž. Nie som tvoj nepriateľ, ak nehľadáš problémy.“

Dael onemel. Nič podobné nikdy pred tým nevidel, ani o ničom takom nepočul. Vlk, ktorý sa premenil na človeka.

„Kto si?“

„Moje meno je Zard, som pánom vlčieho národa Asmoru.“

„Čo robíš v týchto končinách. Nikdy som tu nič podobné nevidel.“

„Môj národ bol vyhnaný z východných lesov. Kazzad so svojim vojskom vyplienil naše lesy a zoťal všetky stromy, aby si mohol vybudovať svoju mocnú armádu. Proti jeho prevahe sme boli bezbranní.“

„Zdá sa, že máme rovnakého nepriateľa.“ Dael schoval meč do pošvy a pristúpil bližšie ku cudzincovi.

„Poznáš Kazzada?“

„Áno, jeho vojsko napadlo môj domov. Práve som na ceste späť, aby som pomohol.“

„Odpusť mi moju trúfalosť, ale videl som, aká je jeho moc, a jeden človek oproti nemu nezmôže nič.“

„Je to moja povinnosť, hoc aj zomrieť pre svoj kraj.“

„Šlachetné ideály ťa naučili. No tie ti v boji nepomôžu. Jedine ostrie meča a tvrdý výcvik sú zbrane, ktoré ochránia tvoj kraj.“

Dael si sadol za kameň, kde mal vak a ostatné veci. Zard podišiel ku nemu a sadol si vedľa neho.

„Ak je pravda čo vravíš, tak tvoj kraj postihne veľké utrpenie. Kazzad nemá zľutovanie pred ničím.“

„Jednu vojnu sme už vyhrali a nebolo tomu tak dávno. No kráľovstvo ešte nie je pripravené, aby mohlo čeliť ďalšiemu nepriateľovi. Možno máš pravdu a prídem neskoro, ale ak by som ušiel, bol by som iba ďalší zbabelý pes.“

Dael vytiahol z vaku kus sušeného mäsa a ponúkol ho aj Zardovi. Ten si z neho odtrhol a zvyšok mu vrátil.

„Kde je tvoj národ, o ktorom si hovoril? Vari si neostal sám?“

„To nie. Môj ľud je v lesoch na východ od tadiaľto. Ja a moja družina sme sa vybrali na prieskum, keď sme ťa zabadali.“

„A kde sú teraz?“

Zard znovu zavyl, tentokrát hlasno. Bolo to čudné pre Daela vidieť ako človek zavýja, hoci Zard bol vlastne vlčí muž.

Po chvíli pribehli ku nim ďalší traja vlci. Tí však ostali vo vlčej forme. Zard im niečo hovoril vo vlčom jazyku, ktorému Dael nerozumel.

„Pod' s nami do nášho tábora, je to hodina cesty. Tam si oddýchneš a naberieš silu. Ak chceš bojovať proti Kazzadovi, budeš musieť byť silný.“

Dael súhlasil a vzal si zo zeme svoje veci. Vlci šli popredu a Zard s Daelom kúsok za nimi. Celú cestu nik z nich neprehovoril. Každý bol ponorený do svojich myšlienok.

Zardov tábor bol skromný. Jedno ohnisko, okolo ktorého sedeli traja muži a pár prístelkov. Ihneď si všimli Daela a vydali sa ku skupine.

Všetci si spoločne sadli okolo ohňa a chvíľu sa rozprávali. Dael im hovoril o vojne s Warrackom, oni jemu zase o Kazzadovi.

V noci sa ku skupine pridal ďalší vlk. Zard podišiel ku Daelovi, ktorý spal a zobudil ho.

„Čo sa deje?“ spýtal sa ho rozospato Dael.

„Mám správy zo severu. Zdá sa, že tvoj ľud odoláva.“

Dael sa rýchlo posadil a pretrel si oči.

„Hovor, čo si sa dozvedel?“

„Jeden z mojich zvedov sa vrátil zo severu. Videl Kazzadovu armádu, ako dobyla ďalšie kráľovstvo. V embléme mali znak hada.“

„To bol Warrack, tak mu treba, konečne dostal, čo si zaslúžil.“ prerušil ho Dael.

„V tom prípade máš ešte nádej. Kazzad sa usadil pod hradbami, ale jeho vojsko je unavené. Predošlé dni ťaženia ich oslabili. Budú potrebovať čas, kým sa zotavia.“

„V tom prípade nemôžem čakať. Musím sa vrátiť, čo najskôr.“

„Zardž, v noci ďaleko nezájdeš. Ráno vyrazíme všetci spoločne. Rozprával som sa s mužmi. Zhodli sa, že teraz je čas, kedy je Kazzad najzraniteľnejší. Nie je nás veľa, ale s pomocou tvojich mužov, by sme mohli vyhrať. Ten bastard z nás spravil štvancov. Je čas pomstiť sa mu.“

Dael chvíľu ostal ticho, akoby zvažoval situáciu.

„To sú dobré správy, ale kráľovstvo je ešte ďaleko. Skôr ako za dva dni sa tam nedostaneme. A navyše tvoj muži sú ešte deň cesty na východ.“

„Nezabúdaj, že sme vlčí národ. Dokážeme utekať ako vlci dosť rýchlo na to, aby sme to stihli. Aký máš plán?“

„Ak je Kazzad pod hradbami je v pasci. Jediná šanca, ako by mohol utiecť je na východ alebo západ. Na severe stojí hrad a na východe sú hory, cez ktoré by sa nedostal. Ak by sa nám ho podarilo obklúčiť, mohlo by to výjsť.“

„Dobre teda. Budeme ťa čakať v horách o dva dni. Môj zved pozná ten kraj.“

„Ako vás nájdem?“

„O nič sa neboj. My si najdeme teba. Vo vlčej podobe dokážeme zavetriť tvoju stopu na stovky metrov.“

Dael si znovu ľahol, ale nemohol zaspáť. Bol rozrušený zo správ, ktoré sa dozvedel, ale šťastný, že sa mu podarilo získať na svoju stranu nového spojenca. Po dlhej dobe cítil, že jeho život má zmysel.

Ráno sa Dael rozlúčil s Asmorčanmi a pobral sa na sever. Šiel celý deň a oddychoval iba v noci. Chcel sa dostať do hôr, čo najskôr. Každá hodina navyše znižovala šance na úspech.

Na druhý deň ráno videl prvé kopce hôr a večer vkročil do hustého lesa. Inštinktívne kráčať hore kopcom, čakajúc, že ho niekto z vlčích ľudí nájde.

Netrvalo ani hodinu, kým znovu začul kroky. Zastal a počkal, kým ho vlci doženú. Tí mu dali pokyn, aby ich nasledoval. Kráčali v rýchlom tempe, a Dael musel miestami oddychovať.

Noc sa prehupla do druhej polovice, keď Dael uvidel Zarda s jeho mužmi. V lese postávali desiatky vlkom. Bol to neskutočný pohľad. Toľko vlkom ešte nikdy pred tým nevidel.

Zard podišiel ku nemu. Ako jediný bol v ľudskej forme.

„Podarilo sa nám zistiť, že Kazzad ešte nazaútočil. Jeho vojsko sa však ale chystá na boj. Podľa mojich odhadov zaútočia s príchodom rána. Stihli sme to v poslednej chvíli. Lepšie poznáš tento kraj, akú stratégiu navrhuješ?“

„Najlepšie bude ak sa rozdelíme na dve skupiny. Jedna sa vydá na východ a druhá na západ. Odrežeme im tak únikové cesty. Budú v pasci. Hrad je z pevných základov.“

Obliehanie by mal vydržať. S pomocou vojakov, by sme ich mohli poraziť.“

„Dobre teda. Polovica vlkov pôjde so mnou na západ a polovica s tebou na východ. Je to len po dvesto do každej skupiny, ale sú rýchli a mrštní. Každý z nich zloží najmenej troch Kazzadových ohyzdov.“

* * *

So svitaním sa svorka rozdelila. Obe skupiny sa vybrali dole svahom po stranách kopca. Dole v doline bolo vidieť ohyzdov, ako sa pripravujú na útok. Obliehacie stroje boli predsunuté a ohyzdi donášali posledné kamene a vedrá so smolou.

Celým pohorím bolo počuť hlasné zavýjanie vlkov. Bol to signál na útok. Z oboch strán kopca sa vynorili vlci, rútiaci sa dole do radov Kazzadovej armády. Bežali rýchlo a obratne. Ohyzdi nerátali s útokom odzadu a neboli naň pripravení.

Vlci dorazili ku nepriateľovi a rozpútal sa neľútostný boj. Ohyzdi sekali okolo seba mečami a sekerami, ale proti mrštnosti vlkom nemali šancu.

Dael zišiel dole z kopca medzi poslednými. V ruke držal meč od Barina, ktorý teraz svietil jasným bielym svetlom, ktoré bolo vidieť po celom okolí. Sekal okolo seba a zabíjal jedného ohyzda za druhým.

Z hradieb sa vzniesol roj šípov, ktorý dopadal do stredu Kazzadovej armády, ktorá bola zo všetkých strán obkľúčená a nemala šancu na útek. Padacia hradná brána sa otvorila a vybehli z nej vojaci, ktorí sa pridali ku vlčíemu národu.

Dael videl, že ohyzdi sú zmätení a nevedia, čo majú robiť. Kazzada nikde nevidel, ale to ho teraz nezaujímalo. Razil si cestu ku svojim, ktorí ho privítali hlasným pokrikom.

Boj trval celý deň a až v noci sa podarilo zahnať ohyzdov na útek. Tí, čo prežili ušli do lesov.

Zard hlasným zavýtím zvolal svojich mužov k sebe. Straty boli na oboch stranách. Vlčí pán sa rozhliadal po okolí a hľadal Daela. Všade boli mŕtvolami ohyzdov, ale aj vlkom a ľuďmi.

Jeden z vlkov, ktorý stál na druhom konci zavyl na Zarda, ktorý sa medzitým premenil na človeka a rozbehol sa za ním. Vlk stál nad telom.

Zard spoznal Daela, ktorý bol celý od krvi. Meč od trpaslíkov ležal na zemi vedľa neho. Čepeľ bola chladná a nesvietila, čo bolo znakom, že ich nepriateľ bol porazený.

„Dokázali sme to!“ vykrykol Zard.

„Dokázali,“ odkašľal si Dael, ktorý stále ležal na zemi.

Muži, ktorí podišli ku nim ho chceli zdvyhnúť, ale zastavil ich.

„Môj čas sa blíži. Jeden z tých bastardov ma dostal.“ Dael sa držal za ľavý bok, a cez prsty mu tiekla krv. V zápale boja utržil od jedného z ohyzdov bodnú ranu, ktorá mu prenikla cez koženú vestu.

Zard sa sklonil ku Daelovi a niečo mu pošepkal do ucha.

„Áno priateľ môj. Dali sme tomuto kraju nádej na lepšiu budúcnosť. Celý čas som utekal, ale moje miesto bolo vždy tu. Po boku svojich mužov a vždy pripravený položiť život za kráľa.“

„Bojoval si statočne, Dael, prvý ľudský priateľ vlčieho národa. Tvoje meno bude odtiaľto navždy spojené s našou históriou.“

Dael sa usmial a podal Zardovi ruku. No jeho stisk po chvíli povolil.